

Laila Andora Minde.

Jeg har fått med meg at planeten Mars har kommet i fokus og milliardene renner ut, derfor legger jeg ut en noe redigert kanalisering jeg fikk ned i automatskrift for nitten år siden. Burde vi puste ut og spørre oss selv hva vi driver med.

Kanskje vi heller skulle bruke noen av alle disse pengene på å redde vår egen store moder jord så hun ikke lider samme skjebne som Mars.

For den som tror på sjelevandring kan jeg forstå at de føler hjemlengsel til Mars, men det er ikke noe å føle hjemlengsel til. Der ute hersker Død og Fordervelse.

Når, de som er av dem har begynt og føle på lengselen, om å vende tilbake til sitt opprinnelige opphav, og søker dit med klumsete forsøk på å nå målet, er det på tide å fortelle sannheten. Slik at dere som ikke er med på galeien, også skal forstå. For de som kom som gjester til Mars, har i flere tusen år eksisterer i en ikke planet verden. Derfor sier vi- ta ikke kontakt med noen som ikke minner om dere selv.

Den tapte Planet.

Fra 11august 2000. - Til 18august 2000.

Den Gyllne Perle – Mars.

Utenfor dette Univers er det tolv Univers, som er holdt sammen av en plasmalignende hinne, og fungerer som store lunger med innsug og utsug. I gitte tilfeller er det mulig å smette gjennom begge veier med fartøyer som bøyer tid og rom, og reiser i dimensjoner. Tolv av universene er bebodd av andre raser og vesener. Og det har aldri vært noen avtale om at disse skulle besøke hverandres univers, men dessverre skjedde dette i fjern fortid.

Deres Univers, er deres hjemsted.

Det er her dere hører til, der er alle sjeler like.

For 500 millioner år siden hadde Den Gyllene Perle som dere kaller Mars: sjøer, hav, elver, bekker, vind og stille, men klimaet var annerledes enn på Jorden, det var ikke vinter og kulde. Men Middelhavstemperatur året rundt.

De som bodde der var høyt utviklede mennesker, som elsket hverandre på en måte vi jordboere ikke har mulighet til å forstå i dag.

Planeten var delt i to soner.

På den ene siden bodde store menn og kvinner som var fra 2,50 cm til 300cm høye. De var atletiske og råsterke, og veie opptil 300 kilo. Et mer elskelig ”folkeslag”, skal det letes lenge etter.

I den andre sonen var de ca. 160 cm, med gjennomsnittsvekt på 60 kilo. De hadde kontakt med en høyere utviklet rase, som holdt til lenger ut i Universet.

Langt tilbake i Universell tid, fikk gudene et nødrop om hjelp og redning fra et Univers som ligger to rom utenfor dette Univers. Tre bebodde planeter var infisert av et aggressivt Virus. Alle var i ferd med og DØ.

Meldingen var som følger:

Vi er i ytterste nød! Kan noen ta imot en del av de gjenværende beboerne?

Vi har fått et aggressivt virus. Noen er ikke besmittet og vi som ikke er syke, har gått om bord i fartøyer og forlatt våre bosteder. Kan noen hos dere ta oss imot?

Vi lover at dere ikke skal angre deres gjestfrihet.

Da beboerne på Mars fikk meldingen – ba de om tillatelse hos flere av de andre planetene om å ta imot disse flyktingene.

Fire Planeter, Mars og tre planeter i andre Galakser, deriblant Pleiadene ble enige om og dele på de nød stilte, så byrden ikke falt på en.

Uten å kontakte det Øverste Råd, og Gudegalleriet som holder til på Andromedia, i universets ytterkant, ble de enige om at dette var en så medmenneskelig handling at de kunne avgjøre det på egen hånd. De ble enige om å møtes ved innsuget i universet og fordele gjestene.

Det var ikke mer enn hundre vesener på hver Planet, men når de første fikk vite veien, sendte de straks melding om hvor de hadde kommet inn, det tok ikke lang tid før det kom en hel armada.

Da de første landet på Mars fikk beboerne sjokk.

Gjestene så ikke ut som noen av de som bodde på planeten og minnet ikke om noen i deres univers.

Hodene var store og pæreformet, store skrå øyne, nesen minnet om to hull og munnen liten. To av dem, hadde spisse ører og kroppen grå, nesten som skjell.

Enkelte begynte og spørre hvem de var, men ble forsikret at selv om de så annerledes ut, var de fredelige.

Til gjengjeld for gjestfriheten ville de tilby sine tjenester i form av stor teknisk visdom og vennskap.

Ved Håpets hav, bodde en eneboer som het Orver.
Han hadde stor visdom og evnen til og se de store perspektiver.
Han feilet nesten aldri, og var han i tvil snakket han med det øverste råd. En gang iblant når det trengtes, kontaktet han Gudegalleriet.

Denne solrike dagen vandret Orver langs stranden, nynnet og sang for seg selv, den lille bøtta dinglet frem og tilbake.
Han nynnet og tellet – en – to – en – to, i takt med bøttas bevegelser.
Stille vasset han ut i det salte vannet, så ned på bunnen, og hentet forsiktig opp en klase grønn blæretang.

Holdt den opp og gransket den nøye, med våkent og erfarent blikk.

I et tre satt en blå fugl og fulgte hver bevegelse Orver tok.

Han ble oppmerksom på fuglen, snudde seg og så på den.

”Er du her i dag også? Denne blir fin og koke.” Sier han til fuglen som skakket på hodet, slo en trille, tok til vingene og fløy bort.

Han fulgte den med øynene. Fuglen gjorde en sving og fløy utover den blanke havflaten. Han hadde ikke sett en slik fugl tidligere og lurte på hvor den kom ifra.

Da så han seks fartøyer krysse linjen mellom himmel og hav.

To kjente han godt, men de andre hadde han aldri sett før.

Furen mellom øynene ble dyp og tankefull. Hvem var dette? Og hvorfor var de her?

Utseende på de fremmede fartøyene gjorde han urolig.

Halvmåne-former. To hornlignende spisser stakk ned, ikke flate og avrundede former som fra deres univers.

Han kjente uro i kroppen, som ett varsel.

Dette var ikke en ny oppfinnelse, fra de andre Planetene.

De hadde ikke myke former og samme symbolene, og han kunne ikke se at de identifiserte seg med grønt og rødt lys. Noe slikt hadde aldri skjedd før, og han bestemte seg for å finne ut av det når han fikk tid.

Han sendte en takk til den blå fuglen som hadde varslet.

Han sanket noen muslinger, nok til et måltid og ruslet hjemover.

På veien plukket han litt frukt.

Normalt var det lett å bevege seg, men plutselig ble det tungt å gå, han følte at bøtta tynget og han satte seg ned på en stein, så utover havet. Hodet føles tungt. Tynget ned av viten, ansvar og forpliktelse, for alt og alle.

Tankene forvirret han.

Her hadde alle, til alle tider, tatt ansvar for hverandres ve og vel. Ikke hver og en for seg.

Ingen hadde noen gang tenkt disse tankene. Hva var grådighet?

Han ristet på hodet som for og fjerne et plagsomt insekt. Reiste seg tungt og gikk hjemover.

Jorden sugde til seg føttene, han kunne se sporene der han hadde gått. I kveld skulle han snakke med det øverste råd. Noe var galt – meget galt.....

Han stoppet et stykke fra hust, pustet tungt og satte fra seg bøtta som ble tyngre og tyngre.

Huset var et av de enkleste på Mars, bygget i marmor. Foran inngangen var det seks søyler i blågrå marmorkrystall. Innstrålingen og de underjordiske linjene som krysset planeten i et sinnrikt rutemønster, fylte krystallene, så de lyste svakt og holdt seg varme.

Foran inngangen var det blågrå skimmer heller som søylene hvilte på, store buede vinduer med utsmykkede søyler så ut som kunstverk.

Taket var kuppelformet i slipt krystall, og gullbelagt. Det skinte i rødgyllent lys om dagen, men nå så det matt ut, på toppen av kuppelen var det en lang bergkrystall. Spiret var sammenkoblet med underjordiske naturlige linjer som ledet energien inn i boligene på planeten.

Langs veggene vokste lave busker med grønt glinsende bladverk. Den røde frukten var hellig i hans viten om medisin.

Langs åssiden rant bekken som ledet vann i et sinnrikt system inn i huset og fontenen foran inngangen.

Han så på huset og de skyggefulle Eikene. Som om han ville brenne det inn i hodet.

”Nå vil jeg gå inn og tilberede et godt måltid, og hvile. Så skal jeg gå å se ned på de Hellige Templer. Jeg må finne ut hva som gjør meg så tung i hodet.” mumlet han.

Denne morgenen hadde han tent noen kubber under den blanke kokeplaten av stein. Den var rask å koke på, og holdt seg varm hele dagen.

Planen var og tilberedte urter, og be Siricith på et utsøkt måltid i kveld.

Da han hadde spist gikk han ut, han orket ikke rydde og hvile var en håpløs tanke. Sircith og urtene var glemt.

Bena var fortsatt tunge. Han beveget seg som en søvngjenger oppover ås siden. Hjertet banket så det dundret i hodet og kroppen ristet.

Den sindige vismannen var ute av balanse.

Han satte seg ned og så ned på den Hellige Plass. Grep tak i noen gresstuster for ikke å falle bakover. Hva i Himmelen navn var dette?

Rundt på den marmorbelagte sletten, som var så stor at den endte i synsranden, opptil de store Pyramideformede Templene med alle de store statuene rundt. Hersket virvar.

Han reiste seg opp, så langt han kunne se sto det fremmede fartøy.

De så ut som to dype fat lagt mot hverandre, med bunnen opp.

Halvmånene hadde trukket opp sine spisser, så de ble runde.

Menneskene og noen skapninger, med øyne som dekket nesten hele overhodet opp mot den tredje bevissthet og ut mot hodets sider. Løp forvirret rundt på plassen. Det summet og duret som store gresshoppesvermer.

Han løftet hodet og falt bakover.

Ut fra det ytterste ytre rom kom en sverm fremmede fartøy. Ikke noen hundre, men mange tusen. De dekket hele synsfeltet.

Han satte seg opp og støttet albueene på knærne, la hodet i hendene.

Lukker jeg øynene en stund å åpner dem, vil det være borte, dette er kun et forvirret syn, tenkte han, men det var det ikke et forvirret syn. Det var mer enn virkelig.

Kroppen består som kjent av salter og vesker som kan omdannes til molekyler. Når dette spaltes får vi partikler som omdannes til blanke stjerner som kan reise hvor som helst man måtte ønske, når tanken er ren.

Oppskriften er som følger – tanken sendes ut til målet der mottakeren befinner seg, ønsker mottakeren den reisende velkommen og god reise er veien klar.

Orver kastet seg bakover med utstrakte armer og ben, lukket øynene og klargjorde seg til å reise, men ingen ting skjedde.

Kroppen ville ikke formes til en pærelignende gjenstand. Han kjente ikke prikkingen i føttene, som fosset oppover mot hodekronen, og vregte koppen utenfra og inn.

Det ble ikke en omvendt fødsel, kroppen ble ikke til partikler som igjen ble forandret til en lysende energi som beveget seg som lysglimt i tid og rom til målet.

Han prøvde igjen, samlet tanken om reisemålet, men Alt var ikke der. Alt-et, var ikke mottakelig.

Han åpnet øynene, så inn i svermen av fartøy.

Var det disse som sperret muligheten til å reise?

Eller var det mulig at han ikke skulle få anledning til å dra?

Reise og rådføre seg med Universets Høyeste Råd

Skulle han stå alene.

Skulle han som Planeten Mars, høyeste rådgiver og Vismann, stå alene, ansikt til ansikt med det ukjente.

Dette ukjente som ga han slik redsel at han ville kveles og kaste opp. Han var naglet til planeten Mars.

Det var lenge siden han kom til den Gyllende Perle, men det hadde aldri vært så tungt og bevege seg å puste, som nå. Det hadde alltid vært lett og komme til toppen på hvilken som helst høyde. Han hadde blitt Jeg, og ikke Alt.

Han hadde lyst til å løpe inn i skogen og gjemme seg, men hvem skulle han gjemme for? Seg selv, eller disse fremmede?

Det var som en uvirkelig drøm. Alt beveget seg i en seig masse av lys og glitter i mange farger.

Det hørt som gresshopper, sikk – sikk – sikk, innimellom duret det. Lyden bølget frem og tilbake i styrke. Lyd og lys gjorde han ør. Han holdt seg for ørene, lukket øynene og lot kvalmen ta overhånd. Svetten rant, det suste i ørene, magen vred seg i krampe, det rant ut av munn og nese, så ble alt svart.

Da han våknet stanket han som en svinesti.

Følelsen og smerten i magen kom igjen, forsiktig begynte han å krype hjemover, han hadde aldri trodd at det kunne stinke slik av noen som bodde på Mars.

Han hadde lest om utrenselse gjennom nese og munn da han besøkte Gudenes bibliotek på Andromedia.

Andromedia galaksen ligger i ytterkanten av dette univers. Der ligger gudenes planet som har samme navn.

Fra jorden til Andromedia er det 20 millioner lysår, og planeten er lik jorden, men klimaet er subtropisk.

Det høyeste råd har sitt hovedsete på Andromedia, og Orver som var nummer 1 på Mars, var en av rådsmedlemmene i det øverste råd.

Hallen der all visdommen er lagret ligger på en stor slette. Her er gavene til menneskene oppbevart. Fasettslipte krystaller store som et egg, svøpt i silkekokonger ligger de lagret tett i tett. Hvert menneske sin visdom, som de har opparbeidet, å som de får i gave når hver å en er klar til å ta imot den.

Han ble fulgt inn av tre voktere, innerst i hallen var boken han hadde fått utdelt lagt frem på et bord. Han la sin høyre hånd på boken. Ordene og energien strømmet gjennom armen, langs halsen, og inn i hodet som en foss. Da det sluttet og prikke visste han alt som sto skrevet i boken, om de utenforliggende univers.

Var dette det samme, som sto skrevet. Måtte det være Pest.

Men hvorfor kom det så brått, og nettopp over han?
Det så ikke ut som noen av de andre på den Hellige Plass, led av det samme.

Han stabet seg på bena og subbet hjemover, der han snublet inn i hagen.

Ved fontenen forsynt han seg grådig med vann.

Jeg håper ikke vannet er bittert, tenkte han.

Forskrekket rygget han bakover, snublet inn og falt om på sengen.

Han slo opp øynene. Lyden sendte ilinger gjennom kroppen, han husket ikke hvorfor han lå i sengen, eller hvor lenge han hadde ligget der. Han myste mot lyset.

Etter lyset og dømme var det morgen, men hvem?

”Orver!”

Han for sammen. Stemmen hørtes som torden. Utenfor sto Siricith.

”Du sover som en bjørn. Jeg har vært her en god stund.”

Hun kom inn i rommet.

”Hva er det som stinker verre enn en svinesti.”

Han skulte bort på henne.

”Kan du fortelle meg hvorfor du brøler, stemmen din høres som torden?”

Hun trakk pusten.

”Nei, men jeg har noe å fortelle. Vi har fått besøk fra univers nr. tre. De har med seg fine ting. Det glitrer i alle farger, og ringer i lyder. Det er inni deres fremkomstmidler. Det er mer også.”

Han ristet på hodet det følte tungt som stekeplaten på ovnen.

”Ikke avbryt meg, jeg må bli ferdig, dette er flott. De kaller det Star Toy,” øynene hennes lyste. ”De har hatt sykdom hjemme hos seg selv. All vegetasjonen har dødd. De vil gi oss all sin tekniske visdom, visst vi gir dem tillatelse til å bli.”

Øynene hadde vent seg til dagslyset, og han så henne klart.

Huden hadde fått en annen lød, den var gråere, men det var på en måte utenpå henne, som ull.

”Jeg vil stemme mot dette Sirichit. Dette er ikke bra.

Hun så på han nesten triumferende.

”Det kan du ikke gjøre. Vi har allerede bestemt at de skal BLI. Du var ikke å se, så vi kunne ikke vente.”

Han gned seg i øynene. Det så ikke ut som hun forsto hva han mente.

”Helt til nå sier du? Hvor lenge siden er det disse kom? Jeg var på høyden over de Hellige Templer når de kom.

Hun satte øynene i han.

”De kom for tre dager og to netter siden. Men det skal du vite Orver. Vi kommer ikke til å sende dem bort fra vår del av Planeten. -

--- ALDRI !!! Det de har og tilby vil vi ha. Koste hva det koste vil. Det vil gjøre oss til Guder, alle sammen. Hold deg borte Orver. Du er ikke lenger vår Vise og Øverste. Nå er vi mange som har bestemt for oss selv.” sa hun og gikk.

Orver seg ned. Hadde hun glemt at de i samråd med universets andre beboere, Gudene og Gudinnene. Holt store nattverder rundt de Hellige Templer og kom til en løsning, som var til alles beste, hva hadde disse, som var bedre enn det de allerede hadde? Hvorfor var han syk og ikke de andre? Var dette måten og sette han til side på?

Han hadde flere spørsmål enn svar, plutselig var han svar skyldig. Evnen til å se de store perspektiver var forsvunnet.

Han kom ut av tankene da han hørte tunge skritt utenfor.

”Orver, kan du komme ut? Er du hjemme? Lever du?”

Det var Malich. En av kjempene på andre siden av den Gyllne Perle.

Han hørtes skrekkslagen ut. Orver slepte seg ut til han.

Malich en kjempe på hele 320 cm, så ned på Orver.

”Jeg setter meg ned Orver. Jeg føler meg så rar, og du stinker som en svinesti.”

Han dumpet ned langs en av marmorsøylene foran huset, og lente seg inntil den.

Da Orver hadde summet seg og fått igjen pusten. Tok han mot til seg, og spurte:

”Hva bringer deg den lange veien hit, gamle venn? Hvorfor er det ikke Kalian som kommer?”

Malich så på Orver med triste øyne. Tårene begynte og strømme nedover, plutselig så han liten ut.

”Karljan, er død og mange med han. Vi fikk besøk av en merkelig skapning med pæreformet hode og store svarte øyne, og menneskelignende spinkel kropp. Fingrene var lange og tynne som edderkopp ben. Han bare sto der, men når han kom var han mørk, grønn brun, men etter en stund, ble han grå. Kan du tenke deg, han skiftet farge? Det eneste han sa var at han kom fra den andre siden. Men den andre siden er jo her.”

Orver så på vennen og skjønnte at han forlangte et svar.

Han begynte og fortelle det han husket. Deretter fortalte han Sirichit`s historie. ”Dette er det eneste jeg vet Malich.”

Kjempen så helt død ut, han orket nesten ikke holde overkroppen oppreist. Der han satt med skrevende utstrakte ben og støttet seg på armene.

”Dette er mer enn nok for meg. Karljan døde en dag og en natt etter besøket og mange flere er døde. Vi er i ferd med å dø innefra

Alle sammen Disse må være gresshopper. Jeg, store klumsete Malich er redd. Redd for første gang i mitt liv. Å, jeg Malich, har levd lenge.” Orver så medlidende på vennen.

”Kan det hjelpe noe så er jeg også redd, veldig redd. Men, om ingen andre kan gi oss svar så kan vel Gudene det når de kommer gjennom. Jeg greier ikke å komme ut, jeg har prøvd. Alt er sperret som en stor Port med slå. Gå hjem min venn, jeg skal se om jeg får kontakt. Om ikke annet får vi be om hjelp, og håpe våre Søstre og Brødre der ute kommer oss til unnsetning. Og lager en vei for oss, ut herifra.” mumlet Orver.

Malich reiste seg, han virket enda mindre enn tidligere. Nesten som en stor blomst, som hadde gitt opp for vind og kulde. Han hang, som om han var i ferd med og falle til marken og dø.

”Måtte min Gud gi meg styrke og kraft til å komme Hjem. Og måtte han tilgi dem Alle.” sa han, og begynte og stavre og subbe seg mot skogen på den lange veien Hjem.

Orver så etter han og gråt.

Den flotte høyreiste kjempen. Var blitt for liten til den store kroppen. Begge visste de at denne hjemveien ville bli ti ganger lenger, enn før. Planeten Mars hadde naglet sine beboere til planetens overflate med stor kraft.

Orver så mot himmelen, store mørke skyer hopet seg opp, det buldret og kokte der oppe.

Han snudde seg, gikk inn, la seg på sengen og sovnet.

Han sov urolig, kastet seg rundt og stønnet.

Han var inne i et seigt edderkoppnett, sammen med alle beboerne på den Gylne Perle, han slåss alene, mens alle lo av han, og kjempene gråt.

Men jo mer de gråt, jo seigere ble nettet.

Nettet vokste i omfang, sluttet seg omkring, trær og busker, blomster og insekter, fugler og dyr, alt og alle. Kvalte det på sin vei.

Mens folket lo høyere og høyere. Og klappe i yr glede. I ren galskap, døde de alle en etter en.

Da så han henne. Han stirret opp i den stor Edderkoppkjeften.

Øyne lyste av fordreielse, fangenskap og tilintetgjørelse.

Han hørte seg selv skrike om hjelp, da en høy røst talte.

”ORVER! Stå opp! Jeg er Gud Herren. Universets Overhode og Skaper.

Det du nå har sett er den Gyllne Perle-s skjebne.

Mot alle odds kommer alt til å forgå. Deres gjester har Pest.

De har tilintetgjort seg selv, sin egen Planet, i sitt eget Univers, med teknologi og forsøk på alt og alle. Deres verden har dødd ut.

De har også mistet evnen til egen formering.

Jeg vil sende Lysets Engel til dere, og la han tale. Han er Morgenrødens sønn. Når han har talt skal veien ut være fri, fri til og reise.

Deretter vil den være lukket for alltid, for alle raser lik oss.

Kun fartøy av som er av deres gjesters sjeler, vil komme igjennom skjoldet i ettertid.

Beskjeden du skal gi er som følger:

Bli fugler mine Brødre og Søstre fly med meg. Jeg skal vise dere Veien ut til friheten.

Kun dette skal du si, ikke mer.

Da vil du og dem som er rene i sitt Hjerte og Tanke forlate alt og dra.

Utenfor ligger flere Himmelfartøyer som er rede til å ta dere om bord.

Lykke til min Sønn.

Stemmen stilnet og Orver la seg på siden for å sove, han snudde og vred seg, men han måtte ha døset av, når han åpnet øynene var det lyst.

Han kom seg ut av senga.

Hver lem i kroppen hadde stivnet. Det verket over alt.

Hadde han ligget bare en natt? Det kunne ikke rime. Slik hadde han aldri før følt seg.

Da han kom ut stivnet han. Det var et sus i atmosfæren som han aldri hadde hørt. Det duret i hodet som om noe stort og voldsomt hadde lukket alt i hodet hans, så han skulle bli skånet for å ta noe innover seg.

En isende vind omsluttet han, snek seg inn i margen. Vel kunne det være kjølige enkelte netter, men dette var noe annet.

Han satte seg ned, prøvde og samle tankene om noe mer positivt.

Men så husket han røsten. Guds røst og tydingen av synet.

Dette du nå har sett. Tilintetgjørelse av den Gyllne Perle, Morgenrødens Sønn, Lysets Engel.

Han, måtte være forberedt. Men hva var tegnet? Han fikk vente og se, men skulle han sitte senga og fundere kom det til å bli nedbrytende.

Han reiste seg og gikk inn i rengjøringsværelse.

Vasket og stelte seg.

Etter skjegget og dømme hadde det gått minst tjuve dager og tjuve netter.

Han fant en nyslipt kniv og satte den til kinnet, men i neste sekund ombestemt han seg. ”Jeg lar det være,” sa han høyt.

Han kledde seg og gikk ut, energien var tung som bly. Det var tungt og puste og bena var tunge.

Dagen gikk stille og rolig. Han holdt seg ved huset, puslet i hagen.

Stengte av fontenen og utførte andre småting ute og inne.

Da kvelden kom var det som om han våknet fra en dvale.

”Jeg har ryddet og stengt som om jeg skal ut på en lengre reise. Jeg føler at alt klart. I morgen reiser jeg. Bort og vekk for All Tid.” mumlet han.

Han krøp sammen i sengen og sovnet. Han våknet av en merkelig rumling.

Det var lysere enn han noen gang hadde sett.

Det var som om universet hadde tent alle lys, men det var annerledes.

Lyset var gyllent og rødlig med et intenst blåhvitt skjær. Luften var varm og intens.

Fuktigheten drev av kroppen i store perler.

Det myke silkestoffet, var dyvått og klamt, og klistret seg til kroppen.

Plutselig husket han drømmen og Edderkoppnett.

Han rullet ut av senga og stilte seg midt på gulvet.

Derifra kunne han se Havet, helt til synsranden.

Langt ute veltet mørke skyer innover. Blåsvarte med et rød skjær som han aldri hadde sett.

Den alltid høye og vakre himmelen kvalte alt under seg. I et eneste stort kvelertak, og presset den siste livgivende saften ut av alt levende på den Gyllne Perlen i universet.

Halsen snørte seg i sammen. Han falt på kne i all sin nakenhet, strakte armene mot Himmelen og skrek av sine lungers fulle kraft.

Skrek til han falt om på gulvet.

Pusten var som en blåsebelg, det frådet rundt munnen, øynene var blodskutte og villskapen sto ut av dem.

Orver begynte og bli gal.

Kopper og annet husgeråd, for veggimellom. Han skrek og brølte om hverandre. Han var som et vilt dyr, rev ned fra veggene, knuste alt han kom over.

Han løp inn i det siste rommet, der han hadde sine Hellige gevanter. Rommet som var det Helligste av alt. Der han kledde seg om, før han skulle gå til De Hellige Templer.

Han sanset seg, men galskapen kom igjen, mye verre enn før.

Han grep sverdet, det Helligste av alt. Da han holdt Sverdet i hånden, summet han seg.

Det glittret og lyste som sol stråler.

Skjeftet var rent gull, den store Smaragden med en stor Rubin i midten, var sirlig innbundet i tvunnet gulltråd til en fullkommen rose. Rundt rosen var det mengder av Diamanter, det funklet

som stjernehimmelen.

Tårene trillet, men galskapen kom tilbake, og han eksploderte. Hevet sverdet og flerret den gyllene kappen med blå og gule kanter i ett hugg, der den hang. Det freste i stoffet da sverdet tok tak i det.

Han sopte sammen bitene og slengte dem i den Hellige store gryten som han laget urte drikker i til sine sambygdinger.

Alle hans krystaller, edle steiner og gull, gikk samme vei som kappen.

Han grep tak i krukken med edel olje og tømte den i gryten.

Med et hjerteskjærende brøl satte han fyr.

Det var som om han måtte tilintetgjøre alt, i rent raseri over seg selv, som hadde latt dette skje. Uten at han ikke kunne gjøre, noe med det.

Han løp med et ut, lo hysterisk.

Latteren ga gjenlyd i åsene som et hysterisk ekko.

Ut av intet flerret et Lyn Himmelen, og i brøkdelen av et sekund hadde det delt huset hans i to.

Lammet sto han med sverdet i hånden og så på infernoet som skaket hjemmet hans.

Så tok denne usynlige kraften tak i han igjen, hylet som forlot strupen skar i marg og ben da han kastet Sverdet mot Havet.

”Ta det og gjem det, så ingen som ikke er det verdig, noen sinne finner det igjen. min Gud.”

Han lyttet til lyden av sverdet, sikk, sikk, sikk, da det fløy utover Havet. Som om det var løftet av usynlige vinger og vinder, fløy det og blinket som en stråle. Til det forsvant i synsranden.

Kroppen sank sammen som en sekk.

Synet av hjemmet hans, og tanken på hva han hadde opplevd for en liten stund siden, skremte han til vanvidd.

Da flammene hadde roet seg og alt han eide lå i en askehaug, reiste han seg og gikk.

Han subbet opp mot ås kanten, og utsikten ned mot den Hellige Plassen, med sine Templer.

Et stykke oppe, så han en kvinne komme løpende mot han.

Det var Sirichit.

Hun stoppet brått, da hun fikk se han, beskuet den nakne mannskroppen.

”Hva i all verden har hendt? Hvorfor er du ikke påkledd? Dette er ikke likt deg.”

Hun rygget to skritt bakover.

”Kom Sirichit” sa han og rakte ut hånden. ”Galskapen har gitt seg, jeg er fortsatt meg selv. La oss sette oss ved bekken her borte, jeg har noe å fortelle deg.”

Hun tok hånden og gikk de få meterne til bekken, og satte seg

Utsikten til Havet var som regel nydelig. Men i dag var lyset vilt og vanvittig. Slik hadde ikke han, eller noen andre på planeten sett Håpets hav.

I dag hadde han opplevd universets vrede og villskap i sitt indre. Når det hadde kommet til uttrykk og tatt han, uten kontroll og styring, hadde han blitt redd.

”Jeg har noe og fortelle deg Sirichit. Jeg føler at du er den jeg kan betro meg til. Den som har evnen til og lytte.”

Han begynte han å fortelle om alt som hadde skjedd, det han hadde opplevd siden deres gjester kom på besøk, med sine Star Toy. Hun lyttet oppmerksomt, men kunne ikke fatte, at deres gjester kunne gjøre en så stor omveltning på deres Gyllne Perle.

”Se deg om og tenk godt over dette jeg har fortalt deg. For jeg vet at vi snart ikke er mer, og vi som reiser må reise fra alt, og det vi reiser fra er og blir ikke mer.” Sa han stirret tomt ut i horisonten.

Sorgen seg inn i henne, da hun følte at han allerede hadde reist fra alt og alle.

”Kan jeg stole på det du sier, er sannheten. Vi har det jo så bra. Dette må være din egen galskap og ingen andres. Jeg forstår deg ikke.”

Han så henne inn i øynene. Klare blå, samme farge som Håpets Hav hadde tidligere, som om det var i går.

”Nei, det kan så være, du må velge selv. Jeg måtte bare fortelle. Forberede deg, på en måte.”

Han klemte hånden hennes så hun ynket seg.

”Sitt hos meg en stund? Jeg trenger deg. Jeg trenger noen og holde i hånden. Noen og være nær.

Hun bøyde stille til siden og kysset han ømt på kinnet.

”Det er klart jeg blir. Jeg elsker deg. Det har jeg alltid gjort. Det vet du da.”

Store tunge skyer, veltet opp i horisonten og heten var uutholdelig. Det kjentes som å sitte i en gryte å bli kokt levende.

Atmosfæren bygget seg opp i rasende fart.

Høyt oppe, bak det svarte ullene grådige. Blinket og lyste det som et inferno av ild og lys.

”Jeg føler at dette er tegnet.” sa han, og reise seg.

”La oss gå til høyden, på vår plass å se ned på De Hellige Templer.”

De gikk oppover stien, han foran mens de holdt hverandre i hånden.

På det lille gresskleddet plataet, satte de seg og så utover den voldsomme Tempelplassen, med tretten Pyramider, som var plassert i

en stor sirkel med den enorme statuen i midten. Den var like stor som tretti kjemper oppå hverandre i høyden.

Som i en drøm sugde han det inn.

Lunder med store trær, og vannspeil i midten. Mengder av statuer, små og store krukker beplantet med blomster.

Trær med hengende grener, fulle av store blomsterklaser og frukt.

Vekstene slynget seg oppover og rundt.

Det smertet i sjelen da han så på den enorme statuen i blek rosa og hvit marmor i midten. En mannen og kvinne satt på ryggen til en stor hannløve og hilste universets herskere med åpne hender.

Slyngplanten med blå blomster slynget seg rundt og bandt statuen til universet med stor kjærlighet, til skaperkraften.

Planten bandt dem sammen på en så vakker måte at tårene sto i øynene til Orver.

I kvinnens panne lyste en stor Smaragd, som sprutet energi og lys, til alt og alle, øyne hennes var to store Safirer, hans øyne to store Smaragder.

Dette var den Gyllne Perle-s symbol på Styrke og Kjærlighet.

Planetens renhet og altoppslukende ALT.

Han sugde inn det siste inntrykket av marmor, gull og krystall belagte Pyramider. Slyngplanter og den marmorbelagte plassen som lyste så langt øyet kunne sanse.

Alt var badet i et lys han aldri hadde sett.

Det var som om kjærlighet og hat var smeltet i en stor pøl av lys. Lynet flerret himmelen. Fra himmelhvelving til himmelhvelving, tempelplassen glødet. Alt var som en seig masse av lys og lyd i sakte bevegelse og han så for seg spindelvevet.

Alle som var samlet på tempelplassen beveget seg i en seig masse.

Overkroppen beveget seg mens føttene sto stille i en lang stund, før de kunne flyttes.

Et enormt lyn flerret himmelhvelvingen.

I brøkdelen av et sekund hadde fargespektret skiftet til dypt gyllent rødlig skjær. Fargen minnet om blod iblandet rikelig gulbrun, gyllen, plasma.

Tidsperspektivet forsvant og langt borte enset han at noen begynte å brette seg.

Han snudde seg og fikk øye på Sirichit. Han la armen om henne.

Mellom oppkast og stank, ynket hun frem:

”Jeg kan ikke forlate dem nå. Jeg kan ikke la dem i stikken, mens jeg drar. Jeg vet det vil gå over. Dette må være et mareritt.”

Orver trykket henne inntil seg.

”Jeg er redd det ikke er noe mareritt min Kjære Sirichit. Det er virkelig, mer virkelig enn vi vil være ved.”

Hun så ynkelig ut, i all sin elendighet.

”Tilgi meg Orver, men jeg vil ikke tro deg. I morgen er alt som før.”

Han klemte henne inntil seg og hvisket: ”Jeg håper for din og alles skyld at du har rett Sirichit. La oss i det minste håpe, min Kvinne.”

Han hadde ikke før uttalt de siste ordene, så åpnet himmelen seg til en stor kjeft. Sirichit stivnet. Øynene var tomme.

Det lyste i kjeften som var full av ild i stadig bevegelse.

Ut av intet kom et lysende vesen. Det så ut som en blanding av Smaragder, Safirer og ild.

Hodet var som mange soler.

Hendene strålte da vesenet rakte frem armene.

”Det er Lysets Engel Sirichit.” visket han, men ordene nådde ikke frem.

Tordenbraket drønnet så høyt at statuen med Løven smuldret opp til en haug med sandpartikler som glødet og lyste, som insekter.

Kjeften åpnet seg mer og lyset skiftet.

Vesenet var der fortsatt, inne i kjeften kunne ALLE se et landskap badet i hvitt og sølv, med islett av gull.

Det funklet og lyste, stillheten omsluttet alt og alle. Ikke en fugl kvitret.

Stillheten var like stor som lyden av torden tidligere.

Vesenet ventet. Det kjentes som det hadde gått en evighet da det begynte og tale.

Ordene var klare og tydelige, ikke som røsten han hørte tidligere om natten, men vennlig, befalende og klar.

Det hørtes ut som en som nettopp var blitt mann.

Intensiteten tiltok, vesenet glødet i Gyllent, Rødt og Gult, i evige nyanser og skiftninger.

”Jeg er Lysets Engel. Jeg er Morgenrødens Sønn.”

”Jeg er sendt av min Far i Himmelen, Universets Skaper og Store Vokter.

Han som har skapt Alt og som har makt og kraft til å tilintetgjøre det samme Alt.

Alt i vår Alles Univers.

Det Universet som huser dere som er av oss, og ikke andre.

Til dere som er av oss vil jeg si: Gjør dere klar til og reise og forlate alt dere eier og har bygget opp.

For Pesten har disse vesenene ført med seg til dette univers, og dere som er beboere av den Gyllne Perle.

Men samtidig vil jeg si til dere som kom, og ikke fortalte den fulle og hele sannhet.

Dere som kommer fra Univers nummer tre, og som har tilintetgjort Alt der dere kommer fra, skal aldri noen gang få mulighet og anledning til å komme til noen Planet i dette Univers, på denne måten.

Dere skal så lenge dere befinner dere i dette Univers. Alltid bo i deres fartøyer.

For dette skal ikke skje en gang til.

Min Far sier til dere alle.

Kan dere forbedre dere og innordne dere her i vår Alles Dimensjon med deres teknologi uten at alt blir utslettet og forvandlet på noen som helst måte.

Skal dere få bli.

Dere skal da få velge dere opp sammen med alle de andre når den tid kommer.

For slik det er stelt til i dag, kan det ikke bli i fremtiden.

Min Far i Himmelen Vil ikke godta at hele Vårt Alles Univers får Pest og dør ut.

Til dere som opprinnelig er beboere av den Gyllne Perle vil jeg si: Alle på den andre halvdel, de som er Kjemper og som aldri har gjort noen noe vondt og fornærmet noen.

Har ALLE dødd og reist hjem til sin Far i Himmelen.

Dette på grunn av deres egenrådige griskhet.

Tenkte dere noen gang på å spørre dem hva de ønsket.

Røsten stilnet og kjeften lukket seg, lynet flerret himmelen og tordenskrallet overdøvet alt.

Det krible i Orver, sydet og brant. En usynlig makt reist han opp.

Skrevende med armene mot Himmelen sto han på sitt og Sirichit-s plata.

Uten at han skjønnte hva som hendte, sa han med høy stemme som bar utover hele plassen, og åsene rundt.

Stemmen hans hørtes ut som en stor Basun.

”Bli fugler mine Brødre og Søstre. Fly med meg, jeg skal vise dere veien ut til friheten.”

Han hadde nesten ikke uttalt ordene før lynet delte den ene Pyramiden så den falt sammen som et korthus.

Brått snudde han seg mot Sirichit. Hun sto som naglet. Han tok tak i henne og ristet henne som et tøyestykke.

Gjennom larmen ropte han av sin lungers fulle kraft.

”Skal du ikke reise Sirichit?”

Han stirrer på den vakre kvinnen som ikke lenger var, av noen som helst verden.

Som i uvirkelig transe svarte hun: Nei, jeg blir. Jeg har det bra her jeg. Reis du når du så gjerne ønsker å dra.

Han så på henne, som om han så henne for første gang, som om han aldri helt hadde kjent henne.

”Da reiser jeg med en gang. Måtte det gå deg godt min kvinne. Gud bevare dere Alle.”

Han la seg på kne løftet armene og tenkte tanken, for reisemålet. Dermed var han vekkt.

Da Orver kom ut hørte han tydelig.

Det sier jeg til dere Alle som er Beboere av denne Planet, og dette Univers.

Og spesielt til dere som kom hit som gjester, uten at dere på forhånd fortalte den fulle og hele sannhet.

Aldri noen gang i fremtiden skal noen sette sin fot på den Gyllne Perle.

Så sant de da ikke er som dere, som kom hit som gjester, eller deres lakeier eller samarbeidspartnere. Skal noen, noen gang, komme gjennom planetens skjold.

For all tid skal det herske Pest, Goldhet og sykdom, stor sykdom her ute.

Her skal dere nå være til det er slutt for dere alle, for i denne stund blir veien ut stengt.

Alltid skal planeten være Gyllen som en Perle i Universet, og bære fargen av Morgenrødens Sønn.

Orver kunne ikke dy seg, måtte bare se seg tilbake, men synet gjorde han trist og redd.

Hele den store vakre Planeten som hadde fostret mange barn, var innhyllet i en grå dis som stedvis var svart og under det svarte, Rødt med Gult som jaktet rundt i vill fart.

Sørgmodig ser han ned og visker:

”Måtte Gud bevare dere Alle der nede.

Og måtte vi alle få tilgivelse for vår dårskap.

Måtte den Gode Gud påse at dette aldri skjer igjen.”

Dermed dro han ut den veien som var åpnet for han og de få andre som valgte å dra.